

Capitolul 1

Katherine Sean Jameson stătea la birou și se uita la clientul ei. Nu era deloc ușor să fii psihoterapeut, dar cu un client ca acesta, care avea nevoie de atâta ajutor și se opunea atât de mult, era foarte greu. Și i se rupea inima. La prima vedere, Kate nu era decât o tânără de douăzeci și patru de ani relativ drăguță (de fapt, avea treizeci și unu de ani), cu părul lung, ondulat și rebel, de culoare roșcată.

Acum, privindu-l pe Brian Conroy, își răsuci inconștient cârlionții într-un coc improvizat, cu o mișcare îndelung exersată, și îl fixă cu un creion.

– Deci, ce crezi? zise Kate și aproape că-și mușcă limba.

În ciuda prejudecăților profanilor, un psihoterapeut bun nu stătea toată ziua la birou întrebând „Ce crezi?” Trebuia să încerce o altă abordare. Irosea timpul amândurora. De ce oare clienții de care se atașa cel mai mult erau adesea chiar aceia pe care-i putea ajuta cel mai puțin?

Era cald. Biroul lui Kate nu avea aer condiționat și simțea plăcut în ceafă adierea venită dinspre fereastra deschisă. Uitându-se concentrat la ea, Brian transpira, dar putea fi la fel de bine din cauza emoțiilor sau a căldurii primăveratice.

Kate stătea tăcută. Tacerea era unul dintre secretele profesiei, deși trebuia să faci eforturi în acest sens. Însă învățase că, uneori, nu era nevoie decât de nemișcare și de distanță.

Se pare că nu și acum. Brian își feri vinovat privirea și se uită prin birou. Pereții erau acoperiți cu desene făcute de copii – unele foarte

tulburătoare. Kate încercă să-și dea seama dacă Brian își concentra atenția pe unul anume.

Kate își înăbuși un oftat. Voia să aștepte până ce Brian avea să se hotărască să preia inițiativa, dar era conștientă că timpul trecea și, pentru binele lui, avea nevoie de rezultate imediate. Era evident că Brian trecea printr-o criză. Se uita cu compasiune la „clientul“ ei în vârstă de 8 de ani. Învățătoarea lui îi spusese că mereu deranja orele și dădea semne de sindrom obsesiv-compulsiv sau poate chiar de schizofrenie.

Iar la Școala Andrew cu program normal deranjarea orelor pur și simplu nu era permisă. Era o școală particulară situată într-unul dintre cele mai selecte cartiere ale Manhattanului, care îi accepta numai pe cei mai buni și mai inteligenți – atât în ceea ce privea elevii, cât și angajații. Aveau toate facilitățile, de la piscină acoperită și centru de informatică dotat cu echipament de ultimă generație, la cursuri de limbi străine pentru orice nivel, inclusiv japoneză și franceză pentru copii de șase ani. Tocmai de aceea aveau și un psiholog școlar. Kate obținuse recent această slujbă de vis, iar Brian, ca și alți copii care dădeau chiar și cel mai mic semn de comportament „difil“, fusese imediat trimis în biroul ei. Nimic nu trebuia să întrerupă armoniosul proces zilnic de îngurgitare a informațiilor de către copiii elitelor.

– Brian, știi de ce ai venit aici? întrebă ea cu o voce blândă. Brian clătina din cap. Kate se ridică de la birou, îl ocoli și se așeză pe unul dintre scăunelele care se aflau lângă baiețel. Nu ghicești?

Brian scutură din nou din cap.

– Ei, crezi că te-au trimis aici pentru că ai mâncat elefanți gumați la școală?

Brian o privi preț de o secundă, apoi clătina iar din cap:

– Nu există elefanți gumați.

– Rinoceri gumați? întrebă Kate.

Brian clătina din nou din cap.

– Pentru că ai mâncat sendvișuri cu unt de arahide și carne de rațon în clasă?

– Nu, nu e din cauză că aș fi mâncat ceva, spuse el. După care continuă aproape șoptit: Pentru vorbit. Vorbim în timpul orei.

Kate dădu din cap în semn de încuviințare; creionul care-i suținea cocul se desprinsese și căzu cu zgomot pe podea, iar părul i se revărsa în valuri pe umeri. Brian zâmbi și chiar lăsa să-i scape un chicot înainte de a-și duce mâna la gură. „Bun“, se gândi Kate. Se aplecă pentru a fi mai aproape de micul ei pacient.

– Nu ai ajuns aici doar pentru că ai vorbit în oră, Brian. Dacă ar fi fost numai asta, atunci ai fi fost trimis în biroul directorului, nu-i așa?

Brian își ridică fața adorabilă și se uită la Kate cu spaimă în ochi:

– La dumneavoastră e *mai rău* decât la director?

Kate se simți atât de înduioșată încât fu tentată să-i ia mânuțele într-ale ei, însă Brian era atât de neliniștit încât se temea că s-ar fi ferit. Aceste cazuri erau extrem de delicate – ca și cum ai lucra cu fibră de sticlă venețiană, pe care până și cea mai mică trepidatie o face țândări – și deseori simțea că nu are suficientă îndemânare.

– Nicăieri nu e mai rău decât la director, spuse Kate. Apoi zâmbi și-i făcu din ochi. Nici un copil de la Școala Andrew nu-l plăcea pe profesorul McKay și – așa cum se întâmplă adesea – intuiția lor era bună. Ți se pare că sunt la fel de rea ca profesorul McKay? întrebă Kate, prefăcându-se șocată.

Brian negă printr-o mișcare puternică a capului.

– Ei bine... Slavă Domnului. Oricum, eu mă ocup cu altceva. Nu ai fost trimis aici ca să fii pedepsit. Nu ai făcut nimic rău. Însă toată lumea te aude când vorbești – chiar și atunci când nu vorbești cu cineva anume. Văzu cum ochii lui Brian se umplu de lacrimi.

– Nu voi mai vorbi, promise el.

Kate ar fi vrut să-l ia în brațe și să-l lase să plângă până ce se liniștea. În fond, mama lui murise de cancer cu puțin timp în urmă și era încă foarte mic. Și mama ei murise când Kate avea unsprezece ani și suferința fusese aproape insuportabilă.

Îndrăzni să-i ia o mână într-ale ei.

– Eu nu vreau să taci, Brian. Tu trebuie să faci ce simți. Dar aș vrea să știu ce spui.

Din nou, Brian scutură din cap. Privirea înlăcrimată deveni acum înspăimântată.

– Nu pot să spun, șopti el, întorcând capul. Mai mormăi ceva; Kate nu reuși să înțeleagă decât un singur cuvânt, dar era suficient.

„Ia-o încet, își zise. Foarte, foarte încet și nonșalant.“

– Ce faci tu e magie?

Brian, în continuare evitând să se uite la ea, încuviință printr-o mișcare a capului, dar nu scoase nici un cuvânt. Kate se temea deja că mersese prea departe. Își ținu respirația. După câteva clipe, îl întrebă în șoaptă:

– De ce nu poți să-mi spui?

– Pentru că..., începu Brian, iar apoi izbucni: Pentru că e vorba de magie și nu poți să spui la nimeni, deoarece nu ți se mai îndeplinește dorința. Este ca atunci când suflă în lumânările de pe tort. Știe oricine! Se ridică și se duse în colțul camerei.

Kate se simți de-a dreptul ușurată. Băiatul nu era schizofrenic. Era prins într-o capcană tipică pentru copilărie: neputință totală combinată cu dorințe imposibile și vinovăție. O combinație toxică. Kate îl lăsă puțin. Nu voia să se simtă încolțit. Și totuși, nu se cuvenea să-și înfrunte singur durerea. Se apropie încet de el, așa cum te apropii de un câțeluș străin. Își puse mâna pe umărul băiețelului.

– Dorința asta are legătură cu mama ta, nu-i așa? zise ea cu o voce cât mai neutră. Brian nu avea nevoie de sentimentele ei – trebuia lăsat să se ocupe de ale lui. Nu-i așa?

Brian își ridică privirea spre ea și încuviință. Fața sa căpătă o expresie de ușurare prudentă. Pe Kate o emoționa întotdeauna povara îngrozitoare a secretelor copilăriei. Deși era catolică nepracticantă, Kate încă își mai amintea puterea și eliberarea confesiunii. Trebuia să-l ajute cât mai mult pe acest copil.

– Și ce dorință ți-ai pus? întrebă cu un glas cât mai blând.

Brian începu să plângă. Fața lui, de obicei foarte palidă, se făcu roz-aprins. Printre lacrimi, băiețelul îi răspunse:

– M-am gândit că, dacă rostesc de un milion de ori „vino înapoi, mămico“, o să se întoarcă. Suspina și își lipi fața de fusta lui Kate. Dar nu merge. Cred că am spus de două milioane de ori.

Ochii lui Kate se umplură de lacrimi. Respiră adânc. Simțea căldura feței lui Brian prin materialul fusteii. „La naiba cu detașarea

profesională!“, își zise ea. Îl luă pe Brian în brațe și-l duse către unul dintre scaune. Băiatul se cuibări la pieptul ei. După un timp se opri din plâns, însă vulnerabilitatea lui tăcută era și mai tristă. Rămaseră așa câteva clipe, dar Kate știa că ședința era pe terminate și că trebuia să vorbească.

– O, Brian, îmi pare nespuse de rău. Dar magia nu are efect. Aș fi vrut să funcționeze. Doctorii au făcut tot ce au putut ca să o ajute pe mămica ta. N-au putut să o vindece, iar magia nu poate schimba lucrurile. Nu este vina ta că doctorii nu au putut să o salveze. Se opri o secundă. Și nu este vina ta că mămica ta nu se mai poate întoarce. Kate oftă. În fișa postului ei nu scria că va trebui să frângă inimile copiilor, chiar dacă o făcea pentru a-i ajuta. Dar nu se mai poate întoarce, iar magia ta nu are cum să meargă.

Deodată, Brian o împinse deoparte, smulgându-se din brațele ei. Se sculă în picioare și se uită furios la ea.

– De ce nu? De ce magia mea nu are efect? Îi mai aruncă o căutătură mânioasă, apoi o împinse cu putere și fugi din birou, gata să dărâme casa de păpuși. Ușa biroului se trânti și se deschise din nou. Auzi o voce – a lui Elliot Winston – care încerca să-l oprească pe Brian.

– Taci din gură, împutitul! strigă Brian. Kate tresări și ascultă pașii din ce în ce mai îndepărtați ai băiatului.

O clipă mai târziu, Elliot își băgă capul pe ușă.

– Încă un client mulțumit? zise el, cu sprâncenele ridicate până aproape de linia începutului de chelie. Poate că ar fi trebuit să te limitezi la franceză.

Ca studentă, Kate avusese ca specializare principală franceza. La un moment dat se gândise să-și continue studiile filologice și la masterat. Nu regretase niciodată că nu mersese pe acest drum, pentru că munca ei cu copiii îi oferea o mulțime de satisfacții, dar, uneori, mai ales în momente ca acesta, Elliot – unul dintre profesorii de matematică și prietenul ei cel mai bun – o tachina în legătură cu alegerea pe care o făcuse.

– Din câte-mi amintesc, în germană „împutitul“ se spune *riechende Steine*. Tu cum ai spune asta în franceză?

– Aș spune că ești foarte enervant. Este suficient. Și aș spune că eu și Brian facem progrese. Astăzi a reușit să-și exprime o parte din adevăratele sale sentimente.

– Ei bine, a reușit să-și exprime sentimentele legate de mine și de felul în care miros. Trebuie să te felicit pentru progresele făcute.

Elliot intră în birou și se așează lângă casa de păpuși, pe un fotoliu umflat – singura mobilă din biroul lui Kate care se potrivea staturii unui adult, în afară de masa de lucru și de scaunul ei. Elliot avea părul șaten-închis, era de înălțime medie, cu o greutate puțin peste medie și un coeficient de inteligență cu mult peste medie. Ca de obicei, purta niște pantaloni de doc șifonați, un tricou larg și, pe deasupra, o cămașă descheiată care nu se asorta cu restul hainelor. Își puse picioarele pe cutia cu jucării și desfăcu punga cu mâncare.

Kate oftă. De obicei ea și Elliot luau prânzul împreună, dar astăzi Elliot avusese groaznică sarcină de a ajuta la cantină și abia acum, la ora două și jumătate, avea și el timp să mănânce. Îi plăcea foarte mult compania lui, însă era încă melancolică în urma ședinței cu Brian. Elliot, abia scăpat din oroarea sălii de mese, era voios și, nedându-și seama de starea lui Kate, scoase câteva pachetele și mușcă dintr-un sendviș care mirosea suspect a pastramă de vită.

– Brian este în clasa lui Sharon, nu-i așa? se interesă Elliot, pe un ton voit normal.

Kate încuviință printr-o mișcare a capului.

– Bietul copil! I-a murit mama, iar învățătoarea lui este Vrajitoarea cea Rea din Upper West Side.

Kate nu se putu abține să nu zâmbească. Nici ea, nici Elliot nu o plăceau pe Sharon Kaplan, o învățătoare leneșă în adevăratul sens al cuvântului și o femeie extrem de enervantă.

– Așa... și în afară de recentul deces al mamei, ce alte probleme are Brian? întrebă Elliot.

Kate se simțea prea vulnerabilă pentru flecăreala lor obișnuită.

– Ai muștar pe bărbie, îi spuse, dar, când Elliot întinse mâna să se șteargă, picătura se prelinse pe cămașă.

– Ooof! exclamă el și începu să frece, fără nici un efect, locul murdar cu un șervețel gros de la baie. Pata galbenă arăta și mai urât

pe fondul verde al cămășii. De multe ori Kate avea senzația că era un adevărat spectacol să-l privești pe Elliot mâncând.

– Crede că o poate aduce înapoi pe mama lui prin vrăji, zise ea, oftând tristă.

– Vezi? Acum înțelegi la ce mă refer? Toți sunt obsedați de vrăji și de vrăjitori. La naiba cu Harry Potter! spuse Elliot și luă o îmbucătură uriașă din sendviș. Și care e soluția ta? întrebă el, chinându-se să articuleze în timp ce mesteca.

– Aș vrea să renunțe la magie și să-și înfrunte furia și durerea, răspunse Kate.

– Oy vey! strigă Elliot, cu cel mai bun accent evreiesc pe care l-ar putea avea un homosexual din Indiana. Când vei renunța la această idee de a-l face pe fiecare băiețel de la Școala Andrew să-și recunoască adevăratele sentimente? Și de ce să-i spulberi credința în magie? Ce altceva i-a mai rămas copilului ăstuia?

– Hai să fim serioși, Elliot! Pentru că vrăjile nu au nici un efect și el nu trebuie să creadă că e vina lui. Kate clătină din cap. Mai ales tu, cu pregătirea ta în statistică, ar trebui să știi. Tu, care ai putea oricând să îți găsești o slujbă de statistician-șef la orice fond de pensii și să câștigi de trei ori mai mult decât acum. Tu îmi spui mie să încurajez credința lui în magie?

Elliot ridică din umeri.

– Ție nu ți s-a întâmplat niciodată nimic magic?

Kate refuză să muște din momeală. Elliot, crescut în Midwest și stoic până în măduva oaselor, îi zisese cândva că „Numai viața neanalizată merită trăită“. De multe ori o provoca în ceea ce privea utilitatea psihologiei. Acum, numai ca s-o enerveze, avea de gând să ia apărarea magiei.

– Ești nebun dacă-ți inchipui că o să mă cert azi cu tine, îl avertiza ea. Apoi, ca să-l sâcăie, dar și spre binele lui, adăugă: Nu știam că pastrama de vită face bine la colesterol.

– Ei, ce mai contează câteva sute de puncte în sus sau în jos? răspunse el vesel, înghițind încă o îmbucătură.

– Te joci cu focul.

– Ooooo! Grele cuvinte din partea unui psihiatru! Se prefăcu speriat și deschise o cutie de suc.

– Știi ceva, eu plec, îi spuse ea, adunând niște notițe de pe birou și aranjându-le în dulapul cu dosare. Dacă pleca acum, putea să-și facă și câteva cumpărături înainte să se întâlnească cu prietena ei, Bina. Scoase din poșetă o oglindă și un ruj, își refăcu machiajul și zâmbi larg ca să se asigure că nu avea ruj pe dinți. Ne vedem la cină.

– Unde te duci?

– Nu e treaba ta.

– E secret? Hai... zi-mi și mie! Ce-ar fi dacă aș face și eu o criză de nervi ca Brian? Elliot băgă mâna în cutia cu jucării de la picioarele lui și aruncă un ursuleț de pluș înspre Kate. Mi-ai spune? Proiectilul de pluș o lovi pe Kate drept în față. Elliot se ghemui în fotoliu, își ridică mâinile în dreptul feței și începu imediat să-și ceară iertare: N-am vrut! Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

– Te fac eu să-ți pară rău! îl amenință Kate și aruncă ursulețul spre el, dar nu-l nimeri.

– Arunci ca o fată, o tachină Elliot. Luă o altă jucărie de pluș și o aruncă spre Kate. Păzea! strigă, și se aplecă să ia altă jucărie. De data asta puse mâna pe o rață galbenă și pufoasă.

– Ferește-te de asta, tocilarule! aproape că țipă Kate, luând un iepure moale și începând să-l lovească pe Elliot în cap cu el. Era plăcut să-și mai descarce nervii.

– Maltratare! Maltratare! strigă Elliot încântat, rostogolindu-se de pe fotoliu pentru a se pune la adăpost. Profesor maltrat! Profesor maltrat! urlă în continuare.

– Tacă-ți gura, prostule! îi spuse Kate și se grăbi să închidă ușa biroului. Se întoarse exact în momentul în care un elefant de pluș zbură în direcția ei și o nimeri în față. Rămase o clipă descumpănită, apoi înșfăcă pachidermul și se năpusti asupra lui Elliot.

– Îți arăt eu ție maltratare, smiorcăitule, îl amenință ea, aruncându-se asupra lui și lovindu-l de mai multe ori cu jucăria.

Elliot ripostă înarmat cu un flamingo gonflabil și cu un câțel de pluș. Era el homo, dar nu era un pămpălău. Nu peste mult timp, se

prăvăliră extenuați în fotoliu, răsufând greu și râzând. Kate era deasupra lui Elliot. Tocmai atunci se deschise ușa.

– Mă scuzați, zise profesorul McKay. În ciuda cuvintelor sale, nu era tipul de persoană care să scuze ceva. Mi s-a părut că e tărăboi aici.

George McKay, directorul Școlii Andrew, era un ipocrit, un parvenit, un despot și se îmbrăca de un prost gust desăvârșit. De asemenea, manifesta o preferință pentru cuvintele pe care nu le mai folosea nimeni de zeci de ani.

– Tărăboi? întrebă Elliot.

– Tocmai experimentam un nou tratament, se grăbi Kate să explice. Sper că nu v-am deranjat.

– Ei bine, faceați cam mult zgomot, se plânse profesorul McKay.

– Deși cunoștințele mele sunt limitate, trebuie să vă spun că TAJ – terapia prin aruncarea jucăriilor – este de cele mai multe ori zgomoasă, replică Elliot cu o expresie impenetrabilă, deși dă rezultate uimitoare în școlile speciale pentru copii supradotați în care este experimentată. Bineînțeles, adăugă el, s-ar putea să nu fie potrivită pentru școala noastră. Îi făcu un semn din cap lui Kate. Eu nu sunt specialist, continuă el, ca și cum ar fi apelat la opinia profesionistă a lui Kate. Aceasta tuși pentru a-și masca râsul.

– Vom amâna experimentele până la ora trei, promise Kate.

– Foarte bine, zise profesorul McKay întepat și plecă la fel de brusc precum sosise, închizând ușa cu un pocnet puternic, dar controlat.

Kate și Elliot se uitară unul la celălalt, așteptară zece secunde, după care izbucniră în hohote de râs pe care trebuiră să și le înăbușe.

– TAJ? bolborosi Kate.

– Hei, heterosexuali sunt înnebuniți după acronime. Gândește-te numai la armată. Pun pariu că, în mai puțin de zece minute, o să între pe internet ca să caute „terapia prin aruncarea jucăriilor“.

Elliot se ridică și începu să adune animalele de pluș. Kate se sculă și ea ca să îi dea o mână de ajutor. Ironia era că Elliot fusese cel care o ajutase pe Kate să obțină această slujbă și, de atunci, George McKay le împărtășise mai multor profesori bănuiala că cei doi aveau o relație secretă. Oricât de ridicolă era această idee, poziția în care fuseseră surprinși nu era de natură să-l liniștească pe director,